

i det Udvalg, som blev nedsat i det hemmelige Møde, som holdtes — dette hører jo ikke til Hemmelighederne —, ved jo nu ogsaa, at der kom Spørgsmaalet om Dannelsen af en ny Regering frem igen. Jeg havde den Ære at deltage i Udvalgsrådet; det ærede Medlem var ligeledes til Stede, og vi kom under Forhandlingen om Tillids-erklæringen naturligt, nødvendigt næsten, til at behandle ogsaa dette Spørgsmaal, og det var jo netop dette, som Ministeriet henstillede til Partierne: om der ikke nu var Lejlighed for dem til at tage Spørgsmaalet op og, hvis man vilde — fra Regeringens Side var der intet til Hinder derfor, tværtimod —, forsøge, om nye Regeringsdannelser var mulige. I dette Møde tror jeg nok, jeg var den, der paa Ministeriets Vegne skarpest — eller først, skulde jeg hellere sige — fremsatte dette; det ærede Medlem (J. C. Christensen) sagde da til mig, at Ministeriet sad med parlamentarisk Ansvar, hvilket jeg ikke nægtede, men jeg udtalte, at der havde været Spørgsmaal baade i Pressen og andetsteds om Dannelsen af et Samlingsministerium. Dertil svarede det ærede Medlem med disse Ord: „Samlingsministerium er umuligt“. Det maatte jeg da antage, at de Ord, naar de kom fra det ærede Medlem, baade var vel overvejede og Frugten af mange Tidens Tanker; jeg kan ikke tvivle om, at det ærede Medlems Tanker ofte har drejet sig om det nuværende Ministerium og dets Eksistens og Fremtidsmulighed, mange Nætter og mange Dage. Derfor ansaa jeg denne Udtalelse af det ærede Medlem for hans faste og bestemte Mening om den Ting. Der blev saa ganske sikkert spurgt, om det radikale Venstre vilde gaa med til at støtte et hvilket som helst Ministerium; og dertil svarede vi alle — og det vilde ethvert Menneske sige —: Det kommer virkelig an paa, hvad det er for et Ministerium; et hvilket som helst Ministerium har aldrig noget Parti nogen Sinde paa Forhaand kunnet give sin Tilslutning. Man maa jo dog vide, hvem det bestaar af. Og hvis det ærede Medlem ønskede — jeg ved godt, det ærede Medlem tilføjede, at det var det, han mente — et Ministerium, som vilde føre den ligelige Neutralitetspolitik, som Rigsdagen kræver, maa jeg ogsaa sige, at det kommer dog noget an paa Personerne her i Verden; noget kommer det an paa, hvem man vil sætte ind i Ministeriet, hvis vi kan bruge dette Ord; alle ved jo, at det er Kongen, der henvender sig til en Mand om at danne Ministerium, men lad mig bruge det Ord, som alle ved

hvad betyder. Hvem der kom ind i et saadant Ministerium maatte være ret afgørende; jeg antager ikke, at nogen i en saadan Sag paa Forhaand vilde binde sig til — fordi et Ministerium erklærede, at det vilde føre den ligelige Neutralitetspolitik, som er Rigsdagens Krav — uden Hensyn til Personerne at erklære sig villig til at støtte et saadant Ministerium. Det vilde jeg ikke, og jeg antager heller ikke, det ærede Medlem vilde gøre det; hvis det var Tilfældet, maatte han være enestaaende, og det skulde andre mig uhyre, om det ærede Medlem vilde gøre det. Nej, det kunde jeg ikke gaa med til, og derfor vender jeg det om og siger, at hvis man har tilsagt dette Ministerium sin Støtte, saa maa man dog vide, hvad det er for et Ministerium, man har tilsagt Støtte, at det er et Ministerium af radikale Politikere, et Partiministerium. Man har tilsagt det sin Støtte — ganske vist til at føre en neutral Udenrigspolitik, men det er jo overhovedet den eneste Politik, der skal føres; og dermed har man faktisk givet Ministeriet et Tillidsvotum, hvad det ærede Medlem er ganske enig i — jeg ved ikke, om det er nødvendigt at læse det op en Gang til —, at nu har Ministeriet faaet sin Villie, faaet et Tillidsvotum fra hele Rigsdagen. Naar dette er Tilfældet, maa vi handle derudfra, ogsaa naar vi stiller Forslag, som gaar ud paa at værne den Udenrigspolitik, som det er nødvendigt for Landet at føre — og man kan ikke tale alvorligt nok om, i hvilken Grad den Politik, Ministeriet er sat til at føre, betinger Danmarks Selvstændighed og Eksistens. Vi maa da efter min Mening gaa ud fra, at det ogsaa er til vore Personer, vi har faaet den krævede Tillid. Og naar vi saa ud fra den givne Tillid stiller vore Forslag, der, som sagt, skal værne denne Politik, maa vi ogsaa mene, at der af Rigsdagen maa tages meget Hensyn til, at det er Udenrigsministeren, der kræver et saadant Forslag.

Dermed mener jeg at have besvaret det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem sagde, at han talte ikke paa sit Partis Vegne. Jeg har den Opfattelse, at det ærede Medlem undertiden, baade naar han skriver, og naar han taler, ikke handler paa sit Partis Vegne; i alt Fald synes Partiet stundom at desavouere ham, det synes ikke at tage Hensyn til de Meninger, han fremsætter, og de Forslag, han stiller i det af ham redigerede Ugeskrift. Jeg maa derimod sige, at jeg har den Tro, at jeg taler paa mit Partis Vegne, jeg er fuldkommen overbevist om, at jeg i Dag